

Abstrakt práce

Tato diplomová práce zkoumá strukturální i tematické podoby transgrese v románech Roberta Coovera (*The Public Burning*, 1977), Huntera S. Thompsona (*Fear and Loathing in Las Vegas: A Savage Journey to the Heart of the American Dream*, 1971), Williama S. Burroughse (*Naked Lunch*, 1959 a *The Nova Trilogy*, 1961-1967) a Kathy Acker (*Empire of the Senseless*, 1988). Teorie stupňované excese Georgese Bataille a teorie mocenské dynamiky mezi transgresí a limity popsané v kapitole první tvoří teoretický rámec pro analýzu vybraných textů, stejně jako koncepty spektaklu, karnevalu, tabu, a Situacionistické *détournement* praktiky. První kapitola také zkoumá charakter stroje na americký sen, podmíněného americkou válkou s abstrakcemi, americkou výjimečností, a americkým snem (jehož historický a socio-politický vývoj je předložen). Hypotéza předkládá, že navzdory protisystémovému ladění se vybrané texty účastní na udržování koloběhu moci skrz mašinérii na americký sen.

Druhá kapitola zkoumá nadsazenou americkou propagandistickou rétoriku studené války v Cooverově románu *The Public Burning*. Kapitola třetí se zaměřuje na Thompsonovu stylistiku gonzo představující princip eskalace, skrze kterou atakuje establishment. Oba spisovatelé napadají monopol na objektivitu vyhlášený seriózní žurnalistikou a médií a upozorňují na propagandistický diskurz studené války (Coover) a války proti drogám (Thompson), který umožňuje přeměnu reality do spektaklu. Čtvrtá kapitola analyzuje, jak Burroughs pomocí svých groteskních mocenských mašinérií napadá démonizační charakter propagandy. Jak on, tak Acker kritizují normativní jazyk institucí a omezování projevu skrze tabu, společenské normy, a regule jazyka. Burroughs tak činí odhalením jazyka jako mimozemského viru a Acker použitím „zapovězeného jazyka“ (kapitola pátá). Ackerův román také zkoumá příčiny a následky revolucí realizovaných v dosahu mašinérie na americký sen.

Analyzované texty využívají hyperbolu, parodii a exces, aby upozornili na pokrytectví mocenské mašinérie, která porušuje vlastní stanovená pravidla. Kapitola šestá shrnuje paradox transgrese, roli transgresivního spisovatele, a potvrzuje fiktivnost a nedílně rozporuplnou (a sebedestruktivní) podstatu protisystémového, transgresivního úmyslu v beletrii, která i přesto, že se staví proti institucionálním pravomocím, se podílí (a nutně musí podílet) na koloběhu moci, aby její záměr mohl být naplněn.